

følelse vilde paatage sig en saadan Gerning — hvorledes vil det virke paa hende.

Er vore Love saaledes, at Forældrene har Ansvaret for Børnene, da bør det ogsaa være Forældrene og ikke Børnene, Straffen bør gaa ud over, og hvis Børn er det saa, at Risene er møntet paa? Det er ikke Politidirektørens og ej heller Borgerrepræsentanternes, thi de behøver ikke at lade deres Børn gaa ud at handle for at skaffe lidt til Hjælp til de mange Munde derhjemme; nej, det er møntet paa Børnene fra de Hjem, som for en stor Del har lidt Skibbrud baade paa deres Tro og Kærlighed til deres Fædreland og dets Styrelse, og tro mig, ved slige haarde Love vinder man dem ikke tilbage. Hidtil har jeg ikke været saa meget stemt for Kvindens Valgret, men naar jeg nu ser, at danske Mænd og Fædre kan være med til at sige Ja og Amen til slikt barbarisk Forslag, saa er det nok paa Tiden, at Kvinden, som repræsenterer Hjertesiden i Menneskelivet, ogsaa faar et Ord med i Laget.

Vilhelmine Møller,  
Bestyrerinde af Børnehjemmet „Kana“.  
Strandvejen 59. Ø.

Vi kan forsikre Frk. V. Møller, at vi er fuldstændig enig med hende i Opfattelsen af den ny Politilov og de smaas Ris paa Raadhuset, men vi tror ikke paa nogen Forandring til det bedre i Stat og Kommune, for Kvinderne sidder som medstemmende i Lovgivningen; derfor sætter vi al Kraft paa dette ene. Skulde imidlertid nogen Kvindes Ord have Magt til Forandring med Riseafstraffelsen, saa maa det være en Forstanderinde for Børnehjem som De, kære Frk. Møller, der ved den store Kærlighed til de smaa og Deres mange Aars Erfaringer véd, hvor let en gammel Uvane, en Kaadhed, atter og atter kan dukke op hos de Børn, som i de tidligere Aar har maattet savne den moderlige Omhu. — Men, kære Frk. Møller, arbejd for „Kvindesagen“, og vi haaber paa mere menneskelige Love og frem for alt paa — gode Plejehjem.

Johanne Meyer.

## Hverdagstanker.

Det var et ypperligt Stykke: „Vort Hærvæsen og vore Officerer“. Det var saa store og klare Tanker, som der blev udtalt. Og jeg var saa fuldt ud enig med Forfatteren, lige til jeg naaede Slutningen: „De unge Mænd har begyndt med at bære Byrden, de bør og være de første, der nyder Lønne“. Dette klang ikke rigtig i mine Øren. Thi sandt nok, Kvinderne har været fritaget for Værnepligten. Men dette har vi jo betalt med Tabet af vore Menneskerettigheder. Det er jo saa ofte sagt os, — naar vi krævede lige Ret — at Værnepligten gav Stemmeretten, og saa blev Kvinderne — fritaget for begge Dele — og jeg mener, vi har betalt Fritagelsen dyrt nok, saa meget mere som al den Ulykke, Hærvæsenet fører med sig, ogsaa paa mange Maader rammer Kvinden, selv om hun ikke yder direkte Tjeneste i Hæren.

Saa naar vi nu — og den Tid kommer — skal til at ordne Samfundet efter Humanitetens og Retfærdighedens Love, og

Hærvæsenet — vor værste Landeplage — afskaffes, og Mændene slipper denne Byrde, saa maa der gives Kvinderne Stemmeret med det samme, og lad der saa blive *lige Ret* og *lige Adgang* for begge Køn til den storstilede Højskole for fredelige Borgere, som Fru Johanne Meyer saa herligt taler om. Ja, vil vi, at Kvinderne skal udvikle sig til at blive lige saa nyttige og dygtige Borgere som Mændene, da maa de ogsaa have samme Adgang som de til at søge Kundskaber, og de maa endelig en Gang arve lige med Mændene. Nu i Tiden arver Kvinderne kun halvt. Lad os blot tænke paa vore Højskoler, saa godt som alle er de anlagt paa dette: Karlene 5, Pigerne 3 Maaneder. Og ingen tænker paa, at dette er Uret, det betragtes for at være i sin gode Orden, og saaledes i alle Forhold, at koste paa Sønnernes Uddannelse er saa naturligt, det *skal* til; men Døtrene skulde der helst ikke ofres ret meget paa. For kort Tid siden talte jeg med en ganske ung Pige og vilde have at vide, hvad hun nu tænkte paa at lære for selv *at kunne* bane sig Vej til en Stilling i Samfundet. Hun mente først, at hun ikke havde Lyst til noget bestemt. Jeg nævnede da forskellige Fag for hende, og deriblandt var der et, som hun nok kunde have Lyst til; men dette maatte hun ikke saa gerne, fordi der dertil forredes en Del Apparater og sligt, som vilde koste Penge. Havde hun været en Dreng, havde der sikkert intet været i Vejen, *han* skulde jo i en Stilling; men hvorfor er det dog ikke lige saa nødvendigt for en Pige? Det er saa sjældent at træffe en ung Pige med Lyst til noget bestemt, saa naar de findes, maatte de fremfor alt opmuntres til at tage fat. Om Forældrene dog ret forstod dette, og de unge Piger selv vidste, hvilken Fryd og Tryghed det er at kunne stole paa sig selv, at staa uafhængig og selvbevidst, da spildtes ikke saa megen Tid eller saa mange Tanker paa at følge med i de evindelige omskiftende Moder i Kvindernes — i sin Helhed saa ufornuftige — Klædedragt.

I Almindelighed staar Kvinderne endnu tilbage for Mændene i Dygtighed og Energi. De maa søge at blive Mandens jævnbyrdige paa alle Omraader. Men for at naa dette maa vi ogsaa stille Kravet om, at hun arver lige med ham, at der aabnes *hende* den samme Adgang til Kundskaber og Uddannelse.

Katrine Pedersen.

## Tinsoldater.

Den bekendte Freds- og Kvindesagsven Pontonie-Pierre i Paris skriver til Kvinderne følgende om Barneleg:

„Fa'er, Fa'er, en Sabel, en Tromme, et Gevær! Aa, et smukt Gevær, som er til at tage fra hinanden! . . . ikke sandt, Fa'er, jeg faar nok et Gevær til Nytaar, og ogsaa Epauletter!“

— „Mo'er“, piber den yngste Dumolard, som ikke er mere end 4 eller 5 Aar: „Jeg vil ha'e smukke Tinsoldater med en Kanon; Puf! Der falder de“ . . .

Dumolard og hans Kone stanser udenfor en Butik paa Boulevarden, en Butik, der er prydet med trefarvede Faner, og som indeholder de smaa's Ønsker, Tinsoldater og

Vaaben, alle flunkende nye; det er dette Legetøj, der vækker den patriotiske Aand hos de smaa.

Arthur, den ældste, sætter Epauletterne paa sine Skuldre og spænder Sablen om Livet, medens han tænker paa, hvor stolt han vil være, hvis han en Gang, naar han er bleven stor, kan bære virkelige Epauletter.

Og den lille Emil, der slaas med sin Kanon, sine Ærter og sine Tinsoldater, ler af Glæde og klapper i de smaa Hænder, naar han med sine Ærter har skudt en hel Mængde Preusere eller Zouaver ned, lige meget hvilke: Han er uvidende om den frygtelige Læretid, han har begyndt paa.

Han er lykkelig over sit Legetøj, og dersom der ikke var mere end det, saa vilde alt være saa godt. Men, min lille Ven, Du gør dit første Skridt i den Labyrinth af Opdragelse, som beredes for dig i de „civiliserede“ Lande Du bor i, Frankrig eller Italien, Spanien eller Rusland, England eller Østerrig!

Hvad skal der blive af din stakkels Hjerne og dit stakkels Hjerte blandt alt det Usammenhæng og alt det Barbari, som venter dig og din Broder, I som i Dag leger Soldater i Eders henrykte Forældres Paasyn.

Det vil gaa Eder, som det allerede er gaaet Eders Fader og Moder; Eders Forstand, Eders Dømmekraft vil lidt efter lidt, takket være først Legetøj og siden Bøger, blive fordrejet paa samme Maade som Eders Forældres, der har troet, det var det bedste, ved krigerske Foræringar at vænne Eder til det Haandværk at dræbe Mennesker, Krigens ædle Haandværk!

Naar I bliver store, vil intet i den Retning forbyde Eder; hvad er naturligere, end at I, som er tapre Folk, paa Kommando nedskyder andre tapre Folk, som ikke har gjort Eder det mindste ondt: Deres Uniform er jo af en anden Kulør end Eders!

Du husker nok, Emil, at din Moder en Dag gav dig en Dragt Prygl, fordi Du, uden at ville det, uheldigvis havde brækket Benet paa den lille Kanariefugl; Du vilde ikke gøre den lille Fugl noget, bare fange den og kysse den! Nu vel, mit søde Barn, denne samme Moder vilde, hvis Du en Dag kom hjem fra Krigen med blodbestænkte Hænder og Æreslegionens Kors paa dit Bryst, kaste sig om din Hals med Glædestaarer i Øjnene.

— Du har dræbt flere af dine Medskabninger.

— For at forsvare din Arne? spørger man.

— Nej, for paa din Maade at civilisere dem, som har overlevet Slagenes Blodbad i den fjærne Koloni, hvortil Du har bragt Oplysning . . . ved Geværernes og Kanoner-nes Ild.

Sandt nok, det er den samme Moder, som før revsede dig, det er den samme ømme Kvinde, der holder saa meget af de smaa Fugle, og som tidt har mindet dig om den ufrivillige Grusomhed, Du begik ved din Ubehændighed.

Ja, det er den samme Kvinde, Produktet af den Opdragelse, til hvilken Tinsoldater er Forspillet.

**Kvindelig Fremskridtsforening**, hvis Formaal er at vække og vedligeholde Inter-